

бѣ все така спокойно. Никакво облаче нѣмаше. Къмъ 2 часа следъ обѣдъ една свѣтла ивица се появи на хоризонта и ставаше отъ минута на минута по-широка и по ясна. Нѣколко минути следъ това азъ погледнахъ барометъра и видѣхъ, че той спадаше съ голѣма бързина. Изведнажъ като че ли въздухътъ се изпълни съ нѣкакви жълти изпарения. Не можеше вече да се диша. Малайцитѣ, предусѣтили стихията, тичаха по борда и не знаяха какво да правятъ. Лодкитѣ съ водолазитѣ бързаха да се прибератъ. Едно неуписуемо вълнение ги бѣше обхванало. А морето все бѣше още спокойно. Свѣтлата ивица се приближаваше къмъ насъ и растѣше на дължина. Цѣлия хоризонтъ бѣше вече опасанъ отъ нея. Небето почна да потъмнява. Барометъра падаше все повече и повече. Ние вече виждахме, какво иде срещу насъ. Това бѣше една маса вода, висока нѣколко метра надъ равнището на морето, която се движеше се къмъ брѣга съ силна бързина. Изведнажъ морето се залюлъ. Кораба бѣ подетъ отъ вълната и се издигна високо като нищожна черупка. Втори единъ тласкъ скъса съ ревъ веригитѣ на котвата и ние се понесохме върху една грамадна вълна. Ревъ и трѣсъкъ смѣниха за мигъ тишината. Небето съвършено почернѣ. Машинитѣ работѣха вече, но бѣше късно. Ние бѣхме понесени отъ първия напѣнъ къмъ брѣга, който ни се жбѣше съ своитѣ остри скали. Маса вода се изливаше на борда. Парахода вече не се клатѣше. Той се търкаляше отъ вълна на вълна. Вълнитѣ заливаха палубата на вси страни и всичко, което не бѣше здраво прикрепено за кораба, се отнасяше отъ тѣхъ.

Азъ стояхъ като зашеметенъ на капитанския